

Όμιλα τοῦ Διδασκόλου μας τῆν 21/11/1974.

"επίτημά μου" ηγετῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

Εἶχαμεν δύμιλήσει εἰς προηγούμενα μαθήματα για τὸν ἄνθρωπον ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, για τὸν ἄνθρωπον ἔκφρασιν στὰ διάφορά του στάδια, τὴν ἔκφρασιν σάν ψυχήν τοῦ ανθρακότον Αὐτοεπίγνωσιν καὶ στὴν προέκτασιν της, ἐτέραν ἔκφρασιν σάν Μόνιμη ανθρωπικότητα Αὐτοεπίγνωσιν καὶ σάν ἔκφρασιν τέλος τῆς Μονίμου προσωπικότητος Αὐτο-ποιησίας τὴν ἔκάστοτε προσωπικότητα, τὸ τοποχρονικόν προῦν μιᾶς ζωῆς σ' ἓναν νέον αἰώνος ὑλικόν σῶμα.

"Ομως, ὡς θεῖα Μονάς ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, διά νὰ ἔχῃ ἔκφρασιν πρέπει νὰ ἔνδυ-σῇ τὴν Νοητήν "Υπερουσίαν, τὴν Νοητικήν ὑλην, τὴν Ψυχικήν Ούσιαν ὑλην καὶ τὴν παχυ-λήν ψήν. Καὶ εἶχαμεν πεῖ δτε δ συνδετικός κρίκος πάντοτε αὐτῶν τῶν σωμάτων για νὰ μῆς δώσουν ἔνα πλήρες φαινόμενον τῆς ζωῆς εἶναι τὰ αἰθερικά ἀντίστοιχα. Τὰ λέγομεν ἀντίστοιχα διδτε εἶναι πανομοιότυπα μὲ τὰ σώματα πού συνδέουν. Τὰ πάντα Νοῦς εἰς διαφόρους κραδασμούς, τὰ πάντα.

"Ομως, ὑπάρχει μᾶς διαφορά εἰς τὸν κραδασμόν. Τὰ πάντα μέν Νοῦς, ἀλλά, ἔχομεν κάποιαν διαφοράν μεταξύ παχυλής ψήης, Ψυχικής ψήης, Νοητικής ψήης – ούσιας καὶ Νοητής ύπερουσίας, παρ' ὅλον πού τὰ πάντα εἶναι Νοῦς. Εἶναι δὲ βαθμός δονήσεως τοῦ Νοῦ.

Τῷρα διερωτᾶται κανεῖς, ποῖος εἶναι αὐτὸς πού κανονίζει πού ρυθμίζει αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν κραδασμῶν διά νὰ μᾶς δίδῃ τὴν φύσιν τοῦ Νοητοῦ, Νοητικοῦ, Ψυχικοῦ καὶ παχυλοῦ ὑλικοῦ κόσμου, ὡς καὶ τῶν αἰθερικῶν τῶν ἀντίστοιχων;

"Ασφαλῶς θὰ πρέπη νὰ ὑπάρχῃ δὲ Πάνσοφος ἐκεῖνος, Νοῦς νὰ εἴημεν; Γιατὶ δχι. Τὰ πάντα Νοῦς καὶ δὲ Νοῦς αὐτὸς παρ' ὅλον πού εἶναι "Ἄγιος, Θεῖος δχι ΘΕΟΣ, περι-κλειει τές Θεῖες" Ιδιότητες τῆς Πανσοφίαν. Καὶ εἶχαμεν πεῖ σ' ἔνα μάθημα πῶς τὴν Θεῖαν Πανσοφίαν θὰ τὴν βροῦμεν μέσα σ' ἔνα ἄτομον, θὰ τὴν βροῦμεν καὶ στὴν σύνθεσιν τῆς Νοητῆς "Υπερουσίας.

Δέν ὑψήρχει τίποτε πουθενά πού νὰ μήν εἶναι μέσα στὴν Θεῖαν Πανσοφίαν καὶ Παναγαθότητα καὶ Παντοδυναμίαν. Καὶ ή Παντοδυναμία αὐτή εἶναι ἀκριβῶς ἐκεῖνος δὲ Νόμος πού ρυθμίζει, κανονίζει τὸν κύκλον ὑπάρξεως δλων τῶν πραγμάτων καὶ δλων τῶν μορφῶν ζωῆς εἰς δλους τούς κόσμους, καὶ εἰς τὸν παχυλὸν εἰς τοὺς Ψυχικούς, εἰς τοὺς Νοητικούς καὶ πέραν τούτων.

"Η θεῖα Πανσοφία πού τὴν βλέπομεν τόσον ἔκδηλην μέσα στὸν Νοῦν, ή θεῖα Παντοδυναμία καὶ Παναγαθότης εἶναι Ιδιότητες τοῦ ΔΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ καὶ τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Έκφράσεις μέσον τοῦ Νοῦ τοῦ ΔΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ.

Διά τὸ παχυλὸν ὑλικόν σῶμα γνωρίζετε μερικά πράγματα καὶ εἴπαμεν δτε μᾶς δίδῃ τὸ φαινόμενον τῆς ζωῆς τὸ δποῦν εἶναι σύστημα κραδασμῶν πού ὑπακούει σὲ Νόμους ἀσάλευτος, τὴν "Ιδέα" Ἀνθρώπον, πού τείνει νὰ διατηρήσῃ ἀυτὸν εἰς ὑπαρξιν. Καὶ γνωρίζομεν δτε κτείνεται, συντηρεῖται ὑπὸ τοῦ Δημιουργικοῦ Αἰθέρος τοῦ διπλοῦ Αἰθερικοῦ τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος.

Εἶχαμεν δύμιλήσει για τὸν συνδετικόν αὐτὸν κρίκον τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ καὶ Φυχικοῦ σώματος πού δνομάσαμεν αἰθερικόν ἀντίστοιχον, καὶ ὡς ἐκ τῶν γνωστῶν τρόπων ἐργασίας του, λειτουργίας του, τὸν δνομάσαμεν Δημιουργικόν, "Ἀποτυπωτικόν, Αἰσθησιακόν καὶ Κινητικόν αἰθέρα. Καὶ φυσικά στὸ μέλλον θὰ ἀσχοληθοῦμεν πιδ πολύ ἐπ' αὐτοῦ καὶ πρακτικῶς.

"Έχομεν μετὰ εἴπαμεν τὸ αἰθερικόν ἀντίστοιχον μεταξύ Ψυχικοῦ καὶ Νοη-τικοῦ σώματος πού καὶ πάλιν θὰ ἴδωμεν ὑπὸ διαφορετικήν ἔννοιαν τὸν "Ἀποτυπωτικόν, Αἰσθησιακόν, Κινητικόν καὶ Δημιουργικόν αἰθέρα. Καὶ θὰ ἴδωμεν καὶ τὸ αἰθερικόν ἀντί-στοιχον, πληρέστερον πλέον, μεταξύ Νοητικοῦ σώματος καὶ Νοητοῦ δχι σώματος, καταστά-σεως. Έκεῖ ἔχομεν πολὺ μεγάλην διαφοράν, διδτε, τὸ δτε δνομάζω ἀποτυπωτικόν αἰθέ-ρα εἰς τὸ διπλοῦν αἰθερικόν τοῦ παχυλοῦ ὑλικοῦ σώματος, τὸ δνομάζω, ἔντονον συνα-θημά μὲ πλήρη ἀντίληψιν καταστάσεων εἰς τὸ Ψυχικόν ἀντίστοιχον. Εἰς τὸ Νοητικόν ἀντίστοιχον τὸ δνομάζω Σοφίαν – ἔκστασιν, Πανσοφίαν ἃν προτιμᾶτε.

"Εχομεν πετσέ σέ ώρισμένα μαθήματα διτε τόσον τδ παχυλδν ύλικδν σώμα δσον κας τδ ψυχικδν σώμα κας τδ κατώτερον Νοητικδν σώμα θά διαλυθούν. Είναι τοποχρονικά δργα- να έκφρασεως του έαυτού μας. Τδ φαινδμενον του νδ αποσυρθή ή υπαρξις, η άυτοεπίγνω- σις άπσ τδ παχυλδν ύλικδν σώμα κας νδ ἀρχίση ή διάλυσις του τδ δνομάζομεν, θάνατον του παχυλου ύλικου σώματος.

Κας είχαμεν πετσέ, διτε, σ'ένα μέρος του διπλού αίθερικού, συγκεκριμένως είς τδ σύνολον Δημιουργικού, Αίσθησιακού, Άποτυπωτικού ἔκτδς του κινητικού αίνερος, εμ- ρέσκομεν τδ Μόνιμον ἄτομον του παχυλου ύλικου σώματος, τδ δποῖον ἀποσύμφεται μέσα είς τδ ψυχικδν σώμα, σάν θά ἔλεγα, τδ δσα σοφά πού ἐγκλείσουν ἐμπειρίες, πράγματα πού ἀπο- κομίζει μαζύ της ως πλήρης μνήμη ή προσωπικότης άυτοεπίγνωσις πού ἀπέρχεται, ἀπέρχε- ται, άπσ την παχυλήν υλην.

"Ωστε, τέποτε δέν χάνεται, ἀπολύτως τέποτε, ἔκτδς της παχυλής υλης ή δποῖα διαλύεται δια νά χρησιμεύση κας αύτη μέ την νέαν σειράν της σε νέους συνδυασμούς του φαινομένου της ζωῆς.

"Όταν διαλυθή κας τδ ψυχικδν σώμα διδτε κας αύτδ θά διαλυθή δπως κας τδ πα- χυλδν ύλικδν σώμα, μέ κάποιον πολύ διαφορετικδν τρόπον, όχι ἀπότομη διάλυσιν, τδ φαινδμενον του θανάτου, ἀλλά, θά ἔλεγα μ'έναν τρόπον ἀλλαγῆς συνθέσεως κας τρόπου κραδασμῶν. Κας θά διαλυθή τδ ψυχικδν σώμα ἀφού ἀποκομίσει, θά ἔλεγα κας πάλιν στδ Μόνιμον ἄτομον του ψυχικού σώματος δλες τές ἐμπειρίες τόσον, είς τδν παχυλδν ύλικδν δσον κας είς τδν ψυχικδν κδσμον, διδτε, έντδς του ψυχικού Μονίμου ἀτόμου εύρεσκεται σάν πυρήνας τδ παχυλδν ύλικδν ἄτομον.

Κας τδ κατώτερον Νοητικδν σώμα θά διαλύθη κας διαλύεται κας διτε ἀποκομίζω- μεν μέσα είς την ψυχήν "Υπερσυνείδητος άυτοεπίγνωσιν είναι τές ἐμπειρίες μέσα είς τδ ένα τριπλούν Μόνιμον "Άτομον.

"Ωστε νδ εἴπωμεν διτε, ένω τά σώματα, τόσον τδ παχυλδν ύλικδν ψυχικδν κας κατώτερον Νοητικδν διαλύονται, τδ μόνιμα ἄτομα καθαρῆς αίθερικῆς υλης, αίθερικῆς του παχυλου ύλικου κδσμον, αίθερικῆς του ψυχικού κας αίθερικῆς του Νοητικού κδσμον είναι αίνωνα; Είναι τδ φθαρτόν τδ δποῖον ἐνδύεται την ἀφθαρσίαν; Είναι τδ θνητόν, φαινομενικά, φύσει δμως όχι, τδ δποῖον ἐνδύεται την ἀθανασίαν; "Η είναι ἀθανασίαν κας είσερχεται είς την ἀντεληψιν της έννοιας της ἀθανασίας;

Να.β.

"Ωστε τδ φθαρτόν τδ δποῖον θά ἐνδύθη την ἀφθαρσίαν κας τδ θνητόν τδ δποῖον θά ἐνδύθη την ἀθανασίαν είναι τδ Μόνιμον "Άτομον, κας είς τδ Μόνιμον ἄτομον υπέρρχει τδ κάθε τι σάν ἐμπειρία, πτώσις ή γνῶσις, η ἀνοδος της προσωπικότης αύτοεπιγνώ- σεως κας της ψυχῆς άυτοεπιγνώσεως.

"Ωστε δ πράγματικδ μας έαυτδ δέν είναι οὔτε τδ παχυλδν ύλικδν μας σώμα, οὔτε τδ ψυχικδν μας σώμα οὔτε τδ κατώτερον Νοητικδν σώμα κας αύτδ τδ γνωρίζομεν μετά ἀπό την μελέτην πού θά κάμωμεν πού διδούμεν δτε δέν είμεθα τδ παχυλδν μας ύλικδν σώμα, οὔτε κας τά συναισθήματά μας τά δποῖα διαρκῶς ἀλλάζουν, ἀποβάλλομεν κας βάζο- μεν ἀλλα στήν θέσιν τους, οὔτε κας οί σκέψεις μας αί δποῖα κας αύτες μέσα στδν χώ- ρον κας τδν χρόνον ἀλλάζουν, τές ἀποβάλλομεν γιατρά θά τές ἀντικαταστήσωμεν μέ κάτες, πλέον ἐνδιαφέρον πλέον καινούργιο. "Ωστόσον, τδ κάθε τι δμως ἀφήνη κάτε στδ Μόνιμον "Άτομον.

Κανέναν δπδ τά σώματά μας, παχυλδν ύλικδν, ψυχικδν η κατώτερον Νοητικδν δέν είναι δ έαυτδ μας.

Ηπορούμεν δμως νδ ποῦμεν, τδ Μόνιμον ἄτομον έαυτδ μας;

"Ασφαλῶς, αύτδ τδ Μόνιμο ἄτομο πού μποροῦμεν νδ τδ ποῦμεν κας Μόνιμη προ- σωπικότητα άυτοεπίγνωσιν πού περικλείει τδ πᾶν πού προσφέρει μία ή δλες οί ένσαρκω- σεις, δμως κας δτε μπορετ νδ προσφέρη η ψυχή "Υπερσυνείδητος άυτοεπίγνωσις, είναι δ έαυτδ μας. "Η Μόνιμη προσωπικότης, ένα σνομα του έαυτού μας ψυχῆς άυτοεπιγνώσεως, αύτδ είναι δ ίπιετδ μας, αύτδ πού ἀποκομίζομεν είναι τδ κτήμα μας, πού θά πάρωμεν μαζύ μας, πού δι μᾶς ὄντοποιήση, χωρίς δμως κας νδ μᾶς ἐμποδίζη νδ χαιρώμαστε τήν

ΤΑΝ ΔΠΟΛΥΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΛΥΤΟΕΠΙΓΝΩΣΙΝ κάποτε.

"Ωστε, τδ πολύτιμον μας μέρος, δ πραγματικός έαυτος μας, είναι τδ Μόνιμο ατομο, παχυλό ύλικο, Φυχικό, Νοητικό ώς πυρήνες γύρω από τους δπούσους άκτινοβολετ δ Νοητος κόσμος, ἐπει τῶν δπούών ἐργάζεται δ Οὐράνιος Ἀνθρωπος ή Ἰδεα Ἀνθρωπος, δ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ σάν φῶς πού φωτίζει πάντα ἀνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον λογική, Διάπη, Δύτοεπίγνωσις, η καὶ τδ ἌΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ώς Παντοδυναμία.

Δύτο τδ μάθημα δπως καὶ τδ προηγούμενα πρέπει να μελετηθοῦν πολύ πρέπει να δρχίσωμεν να ἐργαζόμενα ἐπάνω εἰς τὸν έαυτον μας Μόνιμο Ἀτομο, αύτο πού θά μᾶς δώσῃ τὴν Ἀτομικότητα.

"Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε".

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ.

Ἐρώτησις: Στδ Μόνιμον Ἀτομον είναι συγκεντρωμένες δλες οἱ ἐμπειρίες μας σ^τ δλες τές ἐνσαρκώσεις;

Διδάσκαλος: "Αν ποῦμεν δτι τδ Μόνιμον Ἀτομον ἀπό τὴν ἀρχήν τῆς καθόδου μέχρι τῆς ἀνδρού τῆς εἰσόδου εἰς τδ ΑΠΟΛΥΤΟΝ είναι ἔναν χρυσὸν βιβλίον, κάθε μιδέ ἐνσάρκωσις είναι μία σελίς. "Ενα βιβλίον, πολλές σελίδες. Μερικές κακογραμμένες, μερικές καλογραμμένες. Οἱ πρῶτες ἄν συγκριθοῦν με τές ἐπόμενες θὰ διαφέρουν. "Οταν τελειώσῃ τδ βιβλίον αύτο, δ γύρος τῶν ἐνσαρκώσεων, ἐπεται ἄλλη καθόδος, δεύτερος τόμος καὶ τρίτος τόμος βιβλίου. "Ολες οἱ ἐμπειρίες τοῦ βιβλίου χρησιμεύουν διά να ὀρχίσῃ τοῦ ἐπομένου βιβλίου ή πρώτη σελίς. Γνωρίζοντας αύτα καὶ μελετῶντας τοὺς ἀνθρώπους θὰ μπορήτε να ἀντιληφθῆτε σε ποιά σελίδα τοῦ βιβλίου τῆς ζωῆς των γράφουν, εύρεσκοντας, καὶ σέ ποῖον τόμον.

Ἐρώτησις: Γνωρίζομεν δτι, με τὸν θάνατον τοῦ ύλικοῦ σῶματος, μένει τδ Φυχικόν σῶμα. Εἰς τὴν ἐπανενσάρκωσιν τῆς προσωπικότητος, τδ Φυχικόν σῶμα τῆς πρωγόρυμενης προσωπικότητος πεθαίνει η ἀλλαγή μορφήν;

Διδάσκαλος: Προτοῦ γίνει μία νέα ἐνσάρκωσις καὶ προσέξετε στδ σημεῖον αύτο, διδτι πολλοῖς, μελετηταῖς τοῦ παρελθόντος ἔχουν κάμει φοβερά λάθη. Ήξε ἐμπειρίας δημοτικῶν εἰλικρινῶν ἐρευνητῶν τῆς ἀληθείας καὶ δλοι γνωρίζουν σάν γεγονός αύτο, σάς λέγω δτι, πεθαίνη τδ παχυλόν ύλικον σῶμα σέ μιαν ἐνσάρκωσιν, δφοῦ καταγράφεται τδ κάθε τι ἀπό τὴν προσωπικότητα αύτοεπίγνωσιν εἰς τδ Μόνιμον Ἀτομον καὶ εἰσέρχεται μέσα εἰς τδ Φυχικόν σῶμα καὶ τδ Φυχικόν Ἀτομον. Θα πάρη τές ἐμπειρίες ή προσωπικότητας αύτοεπίγνωσις καὶ Μόνιμη προσωπικότητης ἐντος αύτῆς, ἔως τοὺς Φυχικούς κόσμους εἰς διάφορα ίποκέδια η πεδία καὶ μετά θὰ ἐπέλθῃ δ δεύτερος θάνατος πού δ Πολύ Ἡγαπημένος ἀναφέρει. Εἴχα πεῖ εἰς τδ μάθημα δτι δ δεύτερος θάνατος δέν δμοιάζει με τὸν πρῶτον, διάλισις εἰνδιάλισις ἐνδιάλισις παχυλοῦ ύλικοῦ σῶματος ἀλλά, ἀλλαγήν τοῦ Φυχικοῦ σῶματος εἰς τὴν σύνθεσιν του. Γίνεται καλλίτερον, φωτεινότερον, ὥραιότερον, ἐλαφρότερον καὶ με τὸν τρόπον αύτον μεταφέρεται ἀπό τδ ἔναν ίποκέδιον η πεδίον τοῦ Φυχικοῦ κόσμου εἰς τδ ἄλλον, δηλαδή ἀπό τὴν μίαν κόλασιν σέ ἐλαφροτέραν η καὶ σέ παραδείσους. "Ωστεσον θὰ φθίσῃ μία ἐποχή πού θὰ μικράνη τδ Φυχικό σῶμα εἰς τδ ἀνάστημά τοῦ Ιονίμου Φυχικοῦ ἀτόμου πού πλέον ἀφοῦ εἶμεθα πέραν Χρόνου καὶ Χώρου, είναι τῶν μικρῶν δσον καὶ τδ παχυλόν ύλικον Ἀτομον, ἀλλά τδσον μεγάλον δσον καὶ τδ σύμπαν; Δύσκολον να τδ. ἀντιληφθῆτε αύτο. Καὶ θὰ εἰσέλθῃ εἰς τδ Νοητικόν σῶμα να ζήσῃ ἐκεῖ, δικές του πάλιν ἐμπειρίες. Τδ ἔδιο θὰ συμβῇ καὶ με τδ Νοητικό σῶμα κατώτερο. Εἴμεθα στδ σῶματα μορφῶν. "Οταν θὰ διαλυθῇ καὶ τδ κατώτερο Νοητικό σῶμα καὶ θὰ ἀποτυπώσῃ στδ Μόνιμο Νοητικό Ἀτομο δτι ἔχει να ἀποτυπώσῃ τδτε, ἀμα συσσωρευόντων τα πάντα μέσα στδ κεντρικόν Νοητικόν Μόνιμο Ἀτομο, ἔχομεν Νοητικόν Ἀτομον, εἶμεθα ἀκόμα εἰς τοὺς τοποχρονικούς κόσμους τῶν μορφῶν, τδτε, οἱ Κύριοι τῆς Είμαρμένης ἀπό τὴν ποιότητα ἐντος τοῦ Μονίμου αύτοῦ Ἀτόμου θὰ κτίσουν εἰς τὴν ἐπομένην ἐνσάρκωσιν τδ ἀνδλον Νοητικόν, Φυχικόν, καὶ ύλικόν σῶμα τοῦ Ἀνθρώπου, καὶ ἔτσι, ἔχομεν μιαν νέαν ἐνσάρκωσιν.

"Οταν με τές πολλές, πολλές ἐνσάρκώσεις ἐπέλθῃ η λεγομένη ἀπολύτρωσις, τδτε δέν είναι θάνατος τδ να ἀφήσῃ τοὺς παχυλούς ύλικούς κόσμους τῶν ἐντυπώσεων η

ψυχή Δύτοεπίγνωσις πλέον καὶ νῦν εἰσέλθη εἰς τὴν λεγομένην ἀπολύτρωσιν Μακαριστήρα. Δέν εἶναι ἀνάγκη νῦν διαλύσῃ κανένα σῶμα, θάσιον εἰσέλθη μέσα εἰς τὸν Νοητὸν ἄτομον — δέν ἔχομεν μιλῆσει ἀκόδια για τὴν φύσιν ἐκεῖνην τοῦ Νοητικοῦ ἀτόμου τρισυπδοτατού πού θάσιον μεταμορφώθη σὲ Νοητὸν ἄτομον, καὶ τότε θάσιον εἰσέλθη εἰς τὴν ἀπολύτρωσιν, θάσιον εἰσέλθη εἰς τὴν ἡρεμίαν Μακαριστήτα καὶ διατήση, ἀρχίζει ἔτερον τόμον. Ἀλλά αὐτὸν θάσιον γίνη μετά πού θάσιον ζήσῃ ὀρκετές δεκάδες, ἐκατοντάδες ἢ καὶ χιλιάδες ἐνσαρκώσεις, ἔξαρτατα.

Κάθε βιβλίον πού καταγράφει ἄνθρωπος δέν εἶχει τόδιον μὲν τόδιον ἄλλο τέτοιον σελίδες, τόντορον δριθμὸν σελίδων.

“Ἡ ἄλλη κατάστασις πού εἶχα ἀναφέρει τοῦ νῦν εἰσέλθη στὴν ἀπολύτρωσιν ὅμοιδεις μὲν τὴν εἴσοδον ἐνδιαφέροντας μέσα εἰς τὸ κουκούλλι του; δέν εἶναι θάνατος ἢ μετατροπή τοῦ σκάληκος σὲ ψυχή, εἶναι; εἶναι μεταμόρφωσις. Ἄν τὴν μεταμόρφωσιν αὐτὴν θέλετε νῦν τὴν πῆτε θάνατον μπορεῖτε νῦν τὴν πῆτε. Ἀλλά, δέν εἶναι διθάνατος τοῦ ὑλικοῦ σῶματος.

Θάσιον μιλήσωμεν πιο πολλά σ' ἐπόμενα μαθήματα.

Ἐρώτησις: Εἰς τὴν γεννικωτέραν ἀνάλυσιν δέν ύπερβει θάνατος ἀλλαγή.

Διδάσκαλος: Ολική ἢ μερική καὶ ἢ διαφορά εἰς τὸν τρόπον αὐτῆς τῆς ἀλλαγῆς.

Ἐρώτησις: Χρονικῶς πόσον καιρός περνᾶ ἀπό τοῦ θανάτου μέχρι διαλύσεως καὶ τοῦ ψυχικοῦ;

Διδάσκαλος: Τόδιον ἀπαντήση ἔνας μαθητής στόδιον γραπτά πού εἶχει νῦν δῶση. ἔξαρταταί ἀπό τὴν τάξιν πού εἶναι, τὸν μαθητήν καὶ τὴν σοφαρότηταν τοῦ διαγωνισμοῦ του. Ποτέ δύο ἄνθρωποι δέν εἶχουν ζήσει τὴν τίτλον χρονικήν περίοδον, οὔτε στόδιον ὑλικόν κόσμον οὔτε στόδιον ψυχικόν οὔτε στόδιον Νοητικόν.

“Ἡ ζωή εἰς τὸν ψυχικόν κόσμον εἶναι χρονικῶς μακρυτέρα ἢν διάνθρωπος εἶχει νῦν κατακατάση ἐκεῖ περισσότερα μέχρις διαγωνισμοῦ του. Αφομοιώσει τέτοιας ἐμπειρίες του. Μπορεῖ νῦν εἶναι καὶ μερικές στιγμές, ἢ μερικόν χρόνια εἶχι αἰῶνας.

Ἐρώτησις: Σέ κάρφε ἐνσάρκωσιν διάνθρωπος ἔρχεται καλύτερος;

Διδάσκαλος: Οπωδήποτε ἔρχεται καλύτερος. Μπορεῖ νῦν ἔλθη σέ χειρότερες καταστάσεις δύον ἀφορᾶ τὴν ἀποπληρωμήν, ἀλλαγή καλύτερος θάσιον εἰλθη εἰς τόδιον μάντιμετωπίση τέτοιας καταστάσεις καὶ νῦν ὥφεληθή ἀπό τέτοιας καταστάσεις αὐτές. Ἐγινα μάντιληπίδες.

Ἐρώτησις: Πότε μποροῦμεν νῦν ποῦμεν μιαδιάνθρωπωσις εἶναι γιατί πρώτην φοράν ἐνσάρκωμένη στόδιον παχυλόν ύλικόν κόσμον.

Διδάσκαλος: Τουλάχιστον πάνω στόδιον πλανήτην ὅπως εἶναι σήμερα καμμία δέν εἶναι στὴν πρώτην της ἐνσάρκωσιν. Ο Πλανήτης εἶναι τάξις εἰνδιαφέροντας σχολεῖον πού δέν εἶναι οὔτε νηπιαγωγεῖον οὔτε Δημοτικόν. Δέν θά βρήτε πρώτην κάθισδον εἰς τὸν Πλανήτην αὐτόν. Διαρκῶς κατέρχονται καὶ ἀνέρχονται, δέν θά τοποθετήσης ἔναν τοῦ νηπιαγωγεῖου μέσα σὲ τάξις τοῦ Δημοτικοῦ σχολεῖου. Τόδιον δημοτικόν σχολεῖον εἶναι αὐτούς πού εἶχον περάσει τόδιον νηπιαγωγεῖον καὶ πρέπει νῦν προχωρήσουμεν. Επομένως οὖν νεαρές ψυχές θάσιον σὲ ψυχικά μέρη καὶ μετά θάσιον κατέλθουν εἰς τόδιον παχυλόν ύλικόν σῶμα, μετά θάσιον εἰνδυσθοῦν κατά τὴν Παλαιόν Διαθήκην χιτώνας δερμάτινους. Οταν μία θεέα Μονάς θέλει μερικές της προεκτάσεις νέες νῦν ἔκτοξεύση, διέτι δεσμαλῶς δέν εἶναι ἡ πρώτη της κάθισδος εἶχει καθόδους καὶ ἀνδόδους, αὐτές θάτετηση σὲ ψυχικόν μέρη νηπιαγωγεῖα νῦν πάρουν διαφορες ἄλλες ἐμπειρίες πού δέν εἶναι ἐπιτρεπτόν εἰς τόδιον παρόν μάθημα νῦν ἀναφέρωμεν. — Ής ἐρευνηταί της ἀληθείας ἀδρατοί βοηθοί θάσιοι μπορήτε νῦν γνωρίσετε τούς τόδιούς αὐτούς κάποιες —, καὶ μετά θάσιον εἰνδυσθοῦν διέπι πρώτην φοράν.

“Ωστε ἡ πρώτη ἐνσάρκωσις στόδιον ύλικόν κόσμον προϋποθέτει ἐμπειρίες σέ ἄλλες καταστάσεις»

Θάσιον διμιλήσωμεν στόδιον μέλλον.

“Στῶμεν καλῶς ἐν ΚΥΡΙΩ πάντοτε”.